

Loven skal optages til *revision* senest i folketingsåret 1973-74.

Loven var et led i regeringens forslag om en større *selvfinansiering* i byggesektoren og skal ses i sammenhæng med de reformer, regeringen havde foreslået med henblik på at tilvejebringe en bedre balance på kapitalmarkedet. Lovforslaget behandlede i folketinget sammen med det af finansministeren fremsatte forslag til lov om ændring af ligningsloven (*Ændringer vedrørende bolig i egen ejendom*) og de af boligministeren fremsatte forslag til lov om sammenlægning af kredit- og hypotekforeninger m. v., lov om ændring af lov om kreditforeninger, lov om ændring af lov om hypotekforeninger og lov om ændring af lov om boligbyggeri. Lovforslaget fik i folketinget tilslutning fra regeringspartiernes ordførere. Derimod fandt Grünbaum (S) ikke forslaget særligt godt. Socialdemokratiet havde ganske vist selv tidligere haft forslag i samme retning, men erfaringerne havde vist, at det var en dårlig måde at fremme opsparingen på. De, der ikke havde råd til at spare op, skulle med deres skat betale for dem, der havde bedre råd til det. Det var en politik med social slagside. Iøvrigt skulle man mene, at renten i sig selv nu var så høj, at den måtte give tilstrækkelig incitament til opsparing.

Også Ømann (SF) fandt, at forslaget havde social slagside — det var efter forslaget tilstrækkeligt til opsparing, at man foretog en formel omflytning af penge. Den nettoopsparingsvirkning, der ville komme ud af det, ville blive ringe, således at der hverken ud fra almindelige økonomiske hensyn eller ud fra retfærdighedsgrunde var anledning til at anbefale forslaget.

Heller ikke Sigsgaard (SF) kunne tiltræde forslaget. Han pegede på, at staten ville komme til at støtte bankerne i det beskedne omfang, hvori der kom en nyopsparing.

Sammen med de øvrige nævnte lovforslag henvises det efter 1. behandling til et folketingsudvalg på 21 medlemmer — det senere såkaldte realkreditudvalg.

Ved afgivelsen af betænkningen over lovforslaget delte udvalget sig i et flertal bestående af regeringspartiernes medlemmer af udvalget og to mindretal bestående af henholdsvis socialdemokratiets og socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget.

Flertallet indstillede lovforslaget til vedtagelse med en af finansministeren foreslået ændring, der var en følge af, at pengeinstitutternes renteaftale var bortfaldet.

De to mindretal afgav følgende udtalelser:

„Et mindretal (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse. Dets virkning for nettoopsparingen vil — som ved andre lignende ordninger — være højst tvivlsom. Der vil formentlig i de fleste tilfælde kun blive tale om en omflytning af i forvejen opsparede midler. Mindretallet anser i øvrigt ordningen for socialt uheldig og uretfærdig.“